

Történet az Oltáriszentségről

Idős falusi bácsi utazott vonaton hazafelé Budapestről. Beszédbe elegyedett egyik fiatal útitársával. Elmondta, hogy lányánál volt Budapesten.

És mit csinált ott? – kérdezte a fiatalember.

Beszélgettem az unokáimmal, aztán végigjártam azt a sok gyönyörű budapesti templomot, mert olyan jó ott imádkozni, ahol az Úr Jézus is jelen van. Tudja, én tanyán lakom, és az iskolahelységben kialakított kis kápolnában van csak vasárnaponta szentmise. De mennyivel másabb az a templom, ahol az Úr Jézus jelen van az Oltáriszentségben.

És Ön elhiszi, hogy abban a kis ostyában az Úr Jézus jelen van?- kérdezte kételkedve a fiatalember.

Természetesen,- válaszolta a bácsi - Ön mikor megszületett, egészen kicsi volt, aztán a sok jó tápláléktól nőtt fejlődött ilyen nagyra. Ha az emberi test meg tudja tenni, hogy a táplálékot hússá, vérré alakítja, mennyivel inkább tudja ezt Isten megtenni. A fiatalember azonban még mindig kételkedve kérdezte:

Hogy lehet, hogy a nagy Isten jelen van egy kicsi ostyában? A bácsi megint hasonlittal válaszolt:

Tudja, hogy milyen nagy magas a Gellért-hegy, ha eléje áll egészen kicsinek tűnik. De még milyen kicsi a szeme, mégis belefér, nemcsak a Gellért-hegy, hanem akármilyen magas hegy és óriási távolság. Hát Isten, aki a szemet alkotta, hogy ne tudná megtenni, hogy benne legyen abban a kis ostyában.

Erre már a fiatalember nem tudott mit mondani, de a bácsi folytatta.

Tudja, mikor hazamegyek a templomok látogatása után, és megkezdődik a nehéz mezei munka, érzem az Úr Jézus segítségét; a Szentségi Jézus ad erőt, hogy munkámat mindig becsületesen és legjobb tudásom szerint végezzem.